

Piekło

Piekło jest miejscem mąk wiecznych, do którego dostają się dusze tych, którzy z jednym choćby grzechem ciężkim zesli z tego świata.

- Kara dotykająca potępionych w piekle jest trojaka:
  - a) są pozbawieni widzenia Boga;
  - b) doznają mąk moralnych, głównie wywołanych wyrzutami sumienia;
  - c) cierpią męki fizyczne spowodowane ogniem wiecznym.
- Dusza pozna, że dążąc za wszelką cenę do zdobycia dóbr ziemskich, które w perspektywie wieczności mają wartość błahostek, straciła dobro największe, źródło jedynego szczęścia. Zaprzepaściła na zawsze dobro, które tak łatwo mogła osiąść, które miliony mniej od niej uzdolnionych, w trudnych warunkach na ziemi żyjących, posiadły. Takie myśli będą wiecznie dręczyły duszę potępionego, napelniając ją żalem i rozpaczą.
- Dusza potępionego będzie cierpieć straszne katusze spowodowane ogniem piekielnym. Męki te, po zmartwychwstaniu ciała, dotkną także jego ciało.
- Kary w piekle są wieczne. Ten, który w złem jest wiecznie zatwardziały, będzie wiecznie cierpiał. Grzech ciężki nieskończenie obraża Boga. Obraza bowiem rośnie w miarę godności obrażonego. Bóg jest nieskończonej godności, więc zniewaga, jaką Mu wyrządza grzech ciężki, jest nieskończenie wielką. Kara tedy, nawet wiecznie trwająca, jeszcze nie dorówna tej zniewadze.

Niebo

Niebo jest miejscem najwyższego szczęścia aniołów i ludzi. Istnienie nieba jest dogmatem wiary katolickiej.

- Szczęście w niebie, doświadczane przez świętych, polega na tym, że:
  - a) są wolni od wszelkich cierpień fizycznych i moralnych, jakie na tym świecie ludzi gnębią;
  - b) widzą Boga *twarzą w twarz*, dzięki czemu doznają niewysłowionej radości;
  - c) obcują ze świętymi;
  - d) stan takiego szczęścia będzie trwać wiecznie.
- Gdyby przebywanie w niebie niczego więcej ludziom nie dawało, tylko zwalniało ich od nieszczęść na tym świecie, już teraz powinno stać się przedmiotem pragnień i starań każdego człowieka. W niebie będzie nam jednak ofiarowane o wiele więcej: niewysłowione szczęście, polegające przede wszystkim na widzeniu Pana Boga. Dzięki oglądaniu Boga, najwyższego piękna i dobra, zrodzi się w duszy ogromna miłość ku Niemu i radość z posiadania takiego dobra.
- Wielkiej radości będą też doznawać święci z powodu obcowania z Panem Jezusem jako człowiekiem, Matką Najświętszą oraz z innymi świętymi.

Ani oko nie widziało, ani ucho nie słyszało, ani w serce człowieka nie wstąpiło, co zgotował Bóg tym, którzy Go miłują.

1 Kor 2, 9

MILITIA IMMACULATÆ

Rycerstwo Niepokalanej
Tradycyjnej Obserwacji

www.m-i.info/pl
www.militia-immaculatae.org/polski

Rzeczy ostateczne

- › śmierć
- › sąd
- › piekło
- › niebo

Śmierć

Śmierć jest odłączeniem się duszy od ciała. Dusza, będąc nieśmiertelną, nie umiera, ale zaraz po śmierci człowieka staje na sąd Boży; ciało zaś zostaje na ziemi, ulega rozkładowi i zmienia się w proch.

- Każdy człowiek umrze – czy się to komuś podoba czy nie. Każdego dotknie wyrok Boży, wydany na cały ród ludzki jeszcze w raju: *Proch jesteś i w proch się obrócisz* (Rdz 3, 19) oraz: *Postanowiono ludziom raz umrzeć* (Hbr 9, 27).

- Dzień śmierci jest niepewny. Nikt nie wie, kiedy umrze. Pan Jezus każe nam o tej prawdzie codziennie rozmyślać i przyrównuje śmierć do złodzieja, który zazwyczaj wtedy przychodzi, kiedy się go ludzie najmniej spodziewają. *I wy gotowi bądźcie, bo o godzinie, której się nie domyślacie, Syn Człowieczy przyjdzie* (Łk 12, 40) oraz: *Czuwajcie tedy, bo nie wiecie dnia ani godziny* (Mt 25, 13).

- Śmierć jest karą za grzechy. Chociaż człowiek z natury swej jest śmiertelny, to zgodnie z pierwotnym zamiarem Bożym nie umierałby, gdyby pierwsi rodzice nie zgrzeszyli w raju.

- Po śmierci nie ma już czasu na zdobywanie zasług. *Na którymkolwiek miejscu (drzewo) upadnie, tam będzie* (Ekl 11, 3), tzn. w jakim stanie śmierć człowieka zaskoczy, w takim na wieki człowiek pozostanie. Dlatego napomina nas Pan Jezus, byśmy zasługiwali sobie, czyli starali się postępować tak, aby trafić do nieba, *póki dzień jest* (za życia), bo gdy *nadchodzi noc* (śmierć), *nikt pracować nie może* (zaślugać sobie) (J 9, 4).

Sąd szczegółowy

- Zaraz po śmierci człowieka dusza jego jest sądzona przez Pana Jezusa.

- Z przypowieści ewangelicznej o Łazarzu i nielitościwym bogaczu dowiadujemy się, że tuż po skonaniu jeden otrzymał wieczną nagrodę, a drugi wieczną karę, a więc bezpośrednio po śmierci musiał odbyć się sąd nad nimi. Wiarę w natychmiastowy sąd zwieńczony wyrokiem, okazuje Kościół wzywając nas, abyśmy zaraz po śmierci człowieka modlili się o wybawienie z czyśćca jego duszy.

- Sąd ten dokona się w mgnieniu oka. Zaraz po odłączeniu się duszy od ciała, Pan Jezus oświeci ją tak, że dusza ogarnięta tym światłem, przypomni sobie wszystkie swe dobre i złe myśli, słowa i uczynki dokonane podczas całego swego życia na ziemi i równocześnie pozna wyrok na nią wydany. Wyrok ten bezzwłocznie zostanie wykonany. Dusza osądzona pójdzie albo do czyśćca, albo do nieba, albo do piekła.

Sąd ostateczny

- Sąd ostateczny jest potrzebny:

a) Aby okazała się mądrość i sprawiedliwość Boża.

Na ziemi wielokrotnie nie potrafimy pogodzić się z wyrokami Opatrzności Bożej, zwłaszcza z rozlicznymi nieszczęściami, które spadają na jednostki i całe narody. Na sądzie ostatecznym ujrzymy, jak mądrze, sprawiedliwie i miłościwie Bóg wszystko urządził.

b) Aby Chrystus był wystawiony. Chrystus okaże światu swą moc i majestat oraz dobrodziejstwa, jakie wyświadczył wszystkim ludziom; odbierze od całej ludzkości należny Mu pokłon, a nad nieprzyjaciółmi swymi odniesie zupełny triumf.

c) Aby dobrzy cieszyli się przed całym światem chwałą, a na złych spadła hańba i zawstydzenie. Bóg zderze maskę obłudy i odkryje przed całym światem nędzę moralną, głupotę, nieuczciwość i podłość ludzi złych, okrywając ich zawstydzeniem i pohańbieniem. Stwórca odłoni natomiast szlachetność sprawiedliwych, ich dobre uczynki, nadzwyczajne poświęcenia oraz wielkość duszy.

- Przyjście Pana Jezusa poprzedzi ukazanie się *znaku Syna Człowieczego* (krzyża), potem ukaże się Chrystus *w obłokach niebieskich z mocą wielką i majestatem*. Wyśle na wszystkie strony świata swych aniołów, którzy zgromadzą wszystkich zmartwychwstałych już przedtem z grobów ludzi, a następnie oddzielią złych od dobrych *jako pasterz odłącza owce od kozłów i postawi owce po prawicy swojej, a kozły po lewicy*. Wówczas Chrystus Pan rozpocznie sąd (Mt 25, 31-33).

- Jakkolwiek będzie bardzo wielu ludzi do osądzenia, to jednak sąd ten potrwa krótko. Bóg oświeci dusze ludzi, a w tym świetle ujawni się w nich wszystko, co złe i dobre. W tejże chwili człowiek wyczyta w swej duszy, a także w duszy każdego z sądzonych wyrok, jaki czeka jego samego, a także bliźnich. Chrystus tylko potwierdzi ów wyrok, wypowiadając głośno znane nam z Ewangelii słowa.

- Do sprawiedliwych Jezus Chrystus powie: *Pójdźcie błogosławieni Ojca mego, otrzymajcie królestwo wam zgottowane od założenia świata* (Mt 25, 34). Do złych zaś powie: *Idźcie ode mnie przekłęci w ogień wieczny, który zgotowany jest diabłu i aniołom jego. I pójdą ci na mękę wieczną, a sprawiedliwi do żywota wiecznego* (Mt 25, 41-46).